

АБОНАМЕНТЪ:

Въ България, за 6 м. — 7 л.

Въ странство „ „ — 14 л.

Единъ брой 10 ст.

ВЪСТНИКЪ ДОБРУДЖА

ОРГАНЪ НА ЦЕНТРАЛНИЯ ДОБРУДЖАНСКИ НАРОДЕНЪ СЪВѢТЪ

Излиза понеделникъ, сряда и петъкъ

23 ноември 1916 год. — На стража за обединението. — Гласътъ на добруджанцитъ. — Революцията въ Русия. — Несигурното положение на болшевикитъ. — Декларацията на Клемансо въ френската камара. Лошото третиране на рускитъ войски въ Франция. — Хроника и пр.

23 Ноември 1916 г.

Денъ на силни трепетни възбуждения; дата, която по будещитъ чувства, напомня 15 октомври 1915 г., когато борящитъ се съюзни войски си подадоха ръка при Бърза-паланка въ Сърбия, за да наложатъ право и моралъ въ разширнитъ Балкани.

Уморени, но не и побѣдени, ние свихме въ 1913 година своитъ бойни знамена за по-добри дни. Българскитъ народъ, огорченъ още веднъжъ отъ една неzasлужава неправда, дигна окървавеня си ножъ съ своето сърце, готовъ при първия зовъ да се хвърли въ нови борби, да се отдаде на нови изпитания, за да си върне онова, което коварни съседни бѣха му отнели въ Букурещъ. Столицата на Румъния стана символъ на подлостъ и изневѣра. Душата на българина се зарази отъ притаена злоба противъ влашката държава, която чрезъ своитъ парадни маршове изъ неговия домъ, бѣ първата виновница за постигналото го национално нещастие. Затаихме джъхъ си, за да дочакаме минутитъ на отплата, готови, вато една душа, да дадемъ заслуженото възмездие на коварния алченъ врагъ. Денътъ настѣпи толкова скоро, че надмина нашитъ очаквания.

Обявише война на Сърбия, за да поправимъ една извършена неправда, обаче не забравихме урока отъ миналото, който ни бѣ научилъ да бъдемъ осторожни и недоверчиви спрѣмо „мировореката“ задъ Дунава. Отдѣлихме една цѣла армия, за да пазимъ сѣвероизточната ни граница. И тя цѣла година бѣ, като буденъ стражъ, достойна за задачата, която ѝ се възложи.

На 1 септември 1916 г. 3. армия, подкрепена отъ войскитъ на нашитъ вѣрни съюзници, поехъ хвърлената ни отъ Румъния ржавица и литна въ новия кървавъ двубой съ завѣтитъ на своитъ учители — герои отъ близкото минало. Борбата бѣ люта, но славна; тя бѣ пълна съ епични моменти, които вече принадлежатъ на историята. Когато грядущитъ поколения надникнатъ въ нейнитъ страници, ще черпятъ наизидание отъ примѣра на своитъ бащи, които съ своята кръвъ запечатаха дългитъ си къмъ родината. Тия герои надминаха себе си, защото живѣеха съ делѣната мѣта — да отмъстятъ за поруганата честъ и да освободятъ единъ роденъ кѣтъ, гнетенъ и безчестенъ отъ единъ вражески джандарски режимъ, напомнящъ Хамидовитъ вѣремена. Всѣки войникъ се хвърли въ опасната борба съ мисълта, че е настѣпилъ вече желание частъ за свободата на сѣкия роденъ край — жита Добруджа. Шуми Марица отсѣпни мѣстото си на О' Добруджански край! Съ милитъ трепетни слова на тая народна мелодия, която бѣ станала молитва въ душитъ на всѣки войникъ, ние прекрѣчихме оная прѣрада, която се изгради върху собствената ни родна земя въ Букурещъ.

Славни дати се записаха една следъ друга. Армията безспирно летѣ отъ побѣда къмъ побѣда и коварния влахъ, поддържанъ отъ довчерашиитъ наши освободители — неговъ новъ съюзникъ, биваше сразаванъ, гдѣто и да се опрѣше. Низой не спрѣ прѣдъ жертвитъ, защото у всѣяко имаше съзнанието за отечественъ дългъ — да върви напредъ и все напредъ. Кой не чувствуваше, че нѣма да настѣпи за насъ почивката до устнето на легендарния роденъ Дунавъ, кой не живѣеше съ копнежътъ да види нейнитъ вѣрни води! Единъ единственъ импулъсъ движеше души-тъ на вояващия народъ — да опрѣ по-скоро, гър-

дитъ си на дунавската дѣлта, за да изгради тамъ за винаги живъ шетъ отъ своитъ тѣла и да не пропусне вражески кракъ да скверни по-вече родния добруджански край. И той народъ и днесъ продължава да живѣе съ тия си въжделения, готовъ на нови изпитания, ако народнитъ врагове рѣшатъ да му ги наложатъ.

Борбата искаше своитъ жертви български войникъ бѣ готовъ да ѝ ги даде безъ страхъ, безъ колебание. Наложилъ си се, за сломяване съпротивата на коварния съседъ, да го удари съ окървавеня боевъ ножъ право въ сърцето. Дългътъ ни зовѣше и на лѣвия брягъ на Дунава по равната влашка низина. Трѣбваше и нашитъ бащи и чичовци да подкрѣпятъ въ кървавата борба своитъ дѣца! На 23 ноември 1916 година тѣ първи турнахъ своя старчески кракъ, на ромѣнската земя при Зимничъ. Тая честъ се падна на изпитанитъ въ миналото борби отъ 2 дружина на 8 опълченски полкъ, които първа мина похитония мостъ при Сенишовъ и влѣзо въ бой съ охраняващитъ брѣга неприятелски части. Ние се покланяме прѣдъ тѣхния подвигъ, защото той самъ говори за тѣхното себеприношение прѣдъ отечеството — нашата измъчвана отъ вѣкове родина.

Часътъ на истинската отплата настѣпи. Българския лѣвъ гордо се развѣ по земата на коварния съседъ; той послѣдния бѣ засѣгнатъ въ най-болнитъ мѣста. До тая паметна дата българскитъ войникъ не чувствуваше, че се бори на вражеска земя, а гледаше на нея си като освободителъ на единъ свой роденъ кѣтъ, навѣто считаше Добруджа. И когато му се повѣли, следъ побѣдоноснитъ боеве до Серетъ, да напусне ромѣнската земя, той безъ огорчение, съ обаятелна радостъ, напусна молно лѣвия дунавски брягъ, защото съзнаваше, че не се бори за да плачливъ свѣтъ чужда земя. Въоръжениятъ народъ остана вѣренъ до край на своитъ цѣли — борба за национално обединение и ни за моментъ не се зарази съ завоевателни лѣптежи. Той отъ миналото помѣтше робското нѣго и не искаше да стане завоевателъ на чужда земя и народи. Иначе, сѣдѣше, че ще изневерѣ на завѣтитъ на всѣки борци, които умрѣха за идеята, съ която той живѣ цѣло полустолѣтие и въ името на която даде безброй кървави жертви по всѣки родни земи.

И съ каквато сила той ненавижда грабежа на чуждо, съ такава той пазѣ своето. Това е съкровищницата на неговия националенъ характеръ и вѣнкой нѣма право да го упрѣква, защото не се жертва родна земя, оросена съ кървитъ на родни чада, загинали за нейната свобода. Всѣки тѣ сѣ свѣли кѣтве, живи кѣсове отъ нашата национална плѣтъ. Тѣхъ не можешъ да отсѣлишъ и, ако сѣ нужди още жертви, още кърви, готови сме да ѝ ги дадемъ. Най чувствуваше у себе си още достатъчно извори на жизнени сили и нѣма да се спре прѣдъ прѣжитъ, които бѣха се осмѣнили да ни поставятъ въ пътя, който отъ 40 години сме си прѣдначертали. Нашитъ естествени граници историята бѣ начертала и ние нищо повече не сторихме, освѣнъ да изоградимъ съ стѣни отъ живитъ си тѣла. Горко на оня, който би искалъ да прѣтрачи тия стѣни; той ще срѣщне съ подмладена сила единъ народъ и ще се натѣкае на острѣто на неговия неискрабенъ боевъ ножъ.

Нека всѣки чуятъ: чуждото недемъ, но и своето не даваме. Добруджа, Македония и Моравско сѣ наши родни кѣтве, и наши ще останатъ.

Воинни новини.

Македонски фронтъ. Западно отъ Битоля и въ завоя на Черна оживена артилерийска дѣйностъ, наши нападателни команди проникнаха въ неприятелскитъ позиции, юго-западно отъ гр. Дойранъ и доведоха плѣнници.

Добруджански фронтъ. При Исава оживена артилерийска стрѣла.

Западенъ воененъ театръ. Група армии на Наварския Прѣстоислѣдникъ, Огневиятъ бой въ Фландрии достигна следъ обѣдъ до голѣма сила. По бойния театръ юго-западно отъ Камбрей прѣцѣли точки на вѣсѣрашиитъ боеве бѣха селата Мюверъ и Фонтенъ. Срѣщу Мюверъ и допирашитъ се западно отъ него позиции неприятелъ бного пати напада безуспѣшно. Малкитъ начални успѣхи бидоха парализирани чрезъ нашитъ контра-атаки. Отъ двѣтъ страни на Фонтенъ и извънъ него англичанитъ поставиха въ боя голѣми сили срѣщу нашитъ линии. Дойде се до ожесточени ракопашни боеве, въ които неприятеля биде поразенъ. Нашата вѣжота отхвърли неприятеля назадъ и шумува Фонтенъ. Гората Ла Фолме биде опразнена отъ неприятеля. Прѣдпрѣтитъ срѣщу Румели, Ванто и Венжю английски атаки пропадаха съ голѣми за тѣхъ загуби. Долно Саксонскитъ и Позенскитъ войски се отанчиха особено въ успѣшния изходъ на вѣчерашнитъ боеве. Прѣзъ нощта артилерийския бой биде силенъ само въ нѣкои участъци на бойния фронтъ. Отъ тая сутрина насамъ се започнаха нови сражения по южния край на Мюза.

Група армии на Германския Прѣстоислѣдникъ. Хубавото вѣрме подпомогна оживѣването на огъня между Бокселомъ и Краснъ, въ Шампаня, и по двата брѣга на р. Мюза.

Италиански фронтъ. Въ планинитъ между р. Р. Брента и Пиаве имаше за насъ благоприятни сражения. По долното течение на р. Пиаве нищо ново.

По море. Берлинъ. Официална. Прѣзъ м. октомври отъ военнитъ мѣрки на централнитъ сили сѣ унищожени всичко 763,000 тона бруто: Съ това досѣгашнитъ успѣхи на неограничената подводна война се увеличаватъ на 7,649,000 тона.

Г. Голдсвортъ

На стража за обединението!

И България, като вѣща друга страна, има своитъ приятели и неприятели. Защо? Нима истината по българската правда не се вижда отъ всѣки, за да имаме прѣтивници на гашата свѣта кауза? Многоостраненъ е духовния миръ на хората и на народитъ. Повечето хора гледатъ на вѣщата не както сѣ, а както бѣха некалѣ да ги видятъ. Такъвъ е свѣтъ.

Никому да се не сърдимъ. Народитъ и отдѣлитъ индивидууми растатъ въ собственитъ си сили. Високитъ общественъ рѣстъ на единитъ и междудържавния рѣстъ на другитъ е най-добръ, когато е резултатъ на дѣятелността на собственитъ сили. Помогни си самъ, казва нашата поговорка, за да ти помогне и Господъ. Въ борбитъ на народитъ за обединение не сме ние първитъ и единственитъ, на които се оспорватъ естественитъ права. Така е било съ всѣки раздробенъ народъ, така бѣше съ Италия и съ Германия. Разбира се, по остри сѣ спороветъ край малкитъ народи и затова, по-тежка е била сѣдбата на тѣхното обединение за свободенъ и миренъ човѣшки животъ.

Малкитъ народи, коѣто и да сѣ признавани отъ концерта на голѣмитъ, за равноправни членове по междудържавнитъ начала, не бѣха да забравятъ, че това е бивало само отъ междудържавна учтивостъ (Comitas gentium). Малкитъ сѣ читави, до като голѣмитъ сѣ въ недоразумения. Малкитъ често пхти сѣ една необходимостъ за голѣмитъ. Положението на малкитъ е най-плащливото, когато голѣмитъ сѣ въ война. Само при война тѣ сѣ успѣвали да промѣкватъ националитъ си

вуйнѣжи за обединение, до като въ интересѣ на великитѣ имѣ неуставована координираностъ.

Венцелъ и Думба не сѣ първитѣ и последнитѣ врагове на българското обединение. Отъ какъто парата съществуватъ много прѣдателята сѣ извършени. И Христо, истинската Правда, продадохъ за сребърници. Най-лесно се плодѣтъ на земята фалшивитѣ нѣща, защото истинскитѣ сѣ скъпи и сѣ достъпни само съ голѣмъ и честенъ трудъ.

България трѣбва да очаква по своето обединение още много фалшиви теории и възгледи, а особено за Добруджа. Нашата душа, българската, е свойствено да гледа на тѣхъ нѣща съ смѣхъ и въздишка, че не ни познаватъ и само толкова. Много малко е за сегашното врѣме това „реагиране“. Хората не сѣ приличатъ, а народитѣ още по-малко. Не е голѣмо съвремѣно достояние да гледаме и слушаеме противникитѣ и да не реагираме. Потрѣбно е да бъдемъ будни, а не прѣкъ за каузата ни, а гласътъ на безспорно да кѣнти високо всѣкога и всѣгда. Учени и писатели, общественици и интелектуалци да бждатъ мобилизирани и, до пушката на войника, да работятъ съ своя инструментъ и даръ за реализирането на трайно и дълго национално обединение. Само по-близко, съ сърдце всѣки да вътрѣшното отечествено свещенослужение. Не сторимъ ли това въ тѣхъ велики врѣмена, ще имаме укора на паметъ дѣда. Нима да оставимъ България на поколѣнието ни съ довършанитѣ рани? Небива! Стигатъ нашитѣ мѣки и терзания съ Добруджанския и Македонския въпроси съ всѣкагодинишъ български нахлувания. Да изпитамъ нашия първи дългъ: всѣки на поста си въ охрана на обединената ни земя! Ивѣтъ на първо мѣсто ние ще сме си вѣковни, Мѣхъ сыра!

Разбира се, че и слѣдъ като свършимъ първата отъ нашитѣ длъжности, да упознаемъ хората съ насъ и съ нашата правда, не трѣбва да се лѣжемъ, че ще прѣобразимъ душитѣ на всѣки. Просвѣтата е мощенъ факторъ. Кадѣто грѣе слънцето на просвѣтата, по малко вирѣе заразата на лѣжата. Но се пакъ тя ще съкисне. И въпреки стаяннето за нашето право пакъ ще има гласове срѣщу националната ни цѣлкупностъ. Не е политично да мислимъ, че само съ просвѣтата нашата работа ще бжде свършена. Опасна идея; тя дѣйствува като упителна наркотица. Ако невѣжеството бѣше единственото зло на земята, то Галилей нѣмаше да умрѣ на клада. А той умрѣ на уста съ истината, за въртенето на земята, защото подкапвахме едно учение, което бѣше станало занаятъ за живѣне на ония, които го убиха.

Сърбия, Ромѣния и Гърция нѣма да убѣдимъ никога въ нашата истина. До нашата научна работа да стои и нашето еднодушно рѣшение да наложимъ обединена България на враговетѣ. Максимума единдушие и единдѣйствие! Всѣки въ строевъ и дисциплиниранъ солдатски редъ на стража за народната кауза. Сегатимъ нѣкой патр. Да нѣма малодушие. Нева Вогу нѣ е свѣдѣтелъ, че искаме само нашето и нѣто подъ чуждо. Каузата ни е една отъ най-святитѣ; тя заслужава всѣки жертви! Въ нашитѣ задачи нѣма, скверна търговия и пазарлъци, защото е за живота на българското племе. Надъ разчетитѣ, и взиманията—даванията на нашитѣ противници за смѣтка на родната земя, да издигнемъ нашето обединение. Ние знаемъ, че дѣлото не бе не е българско, слънцето не освѣтава само българската земя; не за подобенъ сраменъ сръбски шовинизъмъ ние се биемъ и работимъ. Само за слънцето на Добруджа и Македония, за нашитѣ кръвни часта! Единъ народъ, който обединява силитѣ си на животъ или смъртъ за народната си кауза, не е губилъ въ историческата. Силния и силни винаги сѣ печелили. За нашето дѣло врѣмената сѣ отъ най-честливитѣ: фактически обединението ни е създадено отъ оръжието. Остава работата на вѣтъ отъ насъ, будностъ и всѣки до единъ да стоимъ на стража за Добруджа и Македония въ всѣко отношение, всѣгда и всѣки по силитѣ си.

Мачна и тежка работа, по затова стократно по-благородна и сладка отъ колѣното радоститѣ на дѣлничния животъ.

ИЗЪ ЧУЖДИЯ И НАШИЯ ПЕЧАТЪ.

Ромѣнския горонемъ.

Ангелеско, бившъ министръ отъ кабинета на Братиню, наскоро назначенъ за ромѣнски пълномощенъ министръ въ Вашингтонъ, е далъ въ „Temps“ едно интервю, което ний не можемъ да замълчимъ, защото става въпросъ, ни по-вече ни по-малко, за ромѣнския героизмъ, подъ какѣто насловъ е и напечатано. Ангелеско, слѣдъ като описва грамаднитѣ жертви на ромѣнитѣ, казва въ това интервю:

„Нашата армия, толкова засѣпната, гордо и непоколебимо очакваше съ едно достойно външенно момента на отмищението и тя стори това по единъ бѣлскавъ начинъ, който ни е извѣстенъ. Мажестатеното държане на ромѣнския войникъ при Мовачести очуди свѣта.

И когато, вследствие на вътрѣшнитѣ събития, бѣ дадена заповѣдь отъ Петроградъ да се спрѣ ромѣнската офанзива, войници и офицери плакахъ отъ ижеба“.

По поводъ на това интервю въ „Echo de Bulgarie“, между другото пише:

„Изглежда, че за една армия не трѣбва да се сѣди по дѣлата, които е направила, а по тѣхъ, които е искала да направи. Вѣроятно тоя бѣлскавъ героизмъ на ромѣнитѣ е толкова безспоренъ, че дава на Ромѣния правото да иска реализирането на своитѣ военни цѣли, които както ги опрѣдѣля самия Ангелеско, сѣ: „обединението на ромѣнската раса отъ двѣтѣ страни на Карпатитѣ и сигурна граница на Балканитѣ“.

Има при все това единъ пунктъ, върху който Ангелеско не счита за нуждно да се обясни, той е за „сигурната граница на Балканитѣ“. Ще бждемъ много жестоки да изисваме тѣхъ пояснения отъ него и то за тѣхъ, защото тѣхъ граница сѣ сами по себе си посочени—Дунавътъ. Тая голѣма рѣка прѣдставлява въ дѣйствителностъ неопѣнени прѣимущества, които правятъ границата напълно идеална: естествена дѣлителна линия между България и Ромѣния, тя е една географическа граница, която напълно отговаря на принципа на националиститѣ, което остава на България българската земя, какъто е Добруджа и прѣдставлява една съвсѣмъ сигурна граница, единствената, която отговаря дѣйствително на ромѣнския героизмъ, който хвали Ангелеско“.

ИЗЪ ЧУЖДИНА.

(Е. Т. А. и радиотелеграфа).

Революцията въ Русия.

Копенхагенъ. На „Верлинска Тидингъ“ съобщаватъ отъ Хапаранда: Снощи пристигнаха тукъ членове отъ английското и французкото посолство въ Петроградъ. Единъ денъ отъ английското посолство е заявилъ: нѣкой чуждонецъ по знае, какво става въ Русия. Истина, че болшевикитѣ побѣдиха въ Петроградъ и Москва, но въ Киевъ тѣ сѣ прѣтърпели първо поражение. Въ Петроградъ липсува редъ, повечето отъ магазинитѣ сѣ отворени, но търговскитѣ животъ е слабъ. Банкитѣ сѣ отворени прѣзъ нѣколко часа отъ деня. Движението изъ улицитѣ е по-слабо отъ колѣното обичновеното.

Лондонъ. Агенцията Райтеръ съобщава: споредъ една руска радиотелеграма, правителството на болшевикитѣ заповѣдало на главнокомандующия да прѣдложи на неприятелскитѣ военнопочалници примирие, за да се почнатъ прѣговори за миръ.

В. Р. Споредъ друга свѣдѣния, това прѣдложение щѣло да бжде направено на всѣки войващи страни изобщо.

Лондонъ. Петроградския кореспондентъ на Райтеръ съобщава съ дата 20 ноември: разивътъ между болшевикитѣ и умѣренитѣ социалисти изглежда да е свършенъ фактъ. Слѣдъ нѣколко дни ще бжде оповѣстена датата на изборитѣ за учредителното събрание, обаче при анархията, която царува, сега не е възможно да се произведатъ по-годе безпристрастни избори и да се залази реда. Настъпленето на воруца, който бѣше пристигналъ въ Луга, бжде спрѣно. Офицеритѣ дойдохъ въ Петроградъ и се присѣдиниха къмъ социалиститѣ. Казва се, че голѣма частъ отъ войскитѣ минали на страната на болшевикитѣ. Революционнитѣ комитетъ събщи, че втората армия е подъ неговъ контролъ. Пуришкевичъ и князь Юсуповъ бждоха арестувани подъ прѣдлогъ, че поддържали сношения съ Калединъ.

Стокхолмъ. Въ Финландия се очакватъ важни събития. Увѣрватъ, че общата статка била свършена и че щѣло да бжде сключенъ компромисъ между буржоазнитѣ и социалистически партии противъ войнитѣ. Споредъ една друга версия, буржоазнитѣ партии били рѣшени да започнатъ борба противъ своеволния режимъ на социалиститѣ. Между Петроградъ и Торнеа имало отъзвонъ по единъ влакъ на донѣ. Нѣколко буржоазни вѣстници започнали да излизатъ отново въ Петроградъ. Вили въведени нѣколко улеснения за минаването на руско-финландската граница. Частинитѣ кореспондентъ на „Стокхолмъс Тидингъ“ въ Хапаранда увѣрва, че мирътъ не е далечъ. Въ Русия се чували често думи, като „вече доста се бѣжме за Англия и Франция“. Петъ души членове на централния комитетъ на болшевикитѣ, нѣколко отъ които бѣха членове въ кабинета на болшевикитѣ, излѣзли отъ като комитетъ бѣлъ се обявилъ противъ необходимата коалиция на всѣки со-

циалистически партии. Осемъ народни комитари болшевики подали оставката си по сѣжитѣ причини. Пуришкевичъ и Юсуповъ бждо прѣнесени въ Петропавловската крѣпостъ, тѣхъ като бждо обвинени, че готвели монархистично съзвѣтане.

Декларацията на Клемансо. Парижъ. Кларата, слѣдъ прочитането декларацията на правителството и интерпелацията, за които се събщи, г. Клемансо се съгласи да се пристѣпи незабавно къмъ разискване. Говорейки за разнитѣ интерпелации, г. Клемансо каза: „Азъ не дирихъ властѣта. Моитѣ животъ ще се свърши. Давамъ на страната нѣколко години, които ми оставатъ. Нашата декларация вече отговори на въпроситѣ за военнитѣ цѣли и обществото на народноститѣ. Упрѣкава ме, че не се присѣдинявамъ къмъ арбитража, по въ инцидента въ Касабланка азъ прѣдложихъ арбитража, а Германия и Австро-Унгария го отхвърлиха. Азъ не мисля, че обществото на народитѣ е необходимото заключеніе на войната, тѣхъ като не бѣхъ се съгласилъ за влизането на Германия въ това общество.

Страшенъ фактъ ще бжде, ако прускиятъ империализмъ остане несломанъ. Ние не можемъ да се ангажираме за обществото на народитѣ. Моитѣ цѣли е да бжде побѣдителъ. Обезоружаватъ народа, като организиратъ социалистически събрания, въ които делегати на социалистически партии казватъ, че се надѣватъ утрѣ за прѣговори и че утрѣ ще бждемъ на прага на мирътъ“. Г. Клемансо обяснява, че вече нѣма да има тайна дипломатия. Трѣбва да бждемъ най-напрѣдъ обединени. Досѣгашъ скандалитѣ, правосъдието ще извърши своята длъжностъ, каза Клемансо и заключи: „Азъ се различавамъ отъ тѣхъ, които желатъ да приложатъ единъ идеализмъ, възможенъ само въ мирно врѣме. Ние же управляваме искрено, републикански и социално и ще посветимъ всичкитѣ дни за работитѣ на войната“. Г. Клемансо заяви, че приема дневния редъ, който гласи: камарата, нѣматъ довѣрие въ правителството, одобряващъ декларацията му и разчитайки на наговата енергия и бдителностъ за силното водене на войната и на казанieto на онези, които извършиха прѣстѣпления срѣщу отечеството, минава на дневенъ редъ.

Камарата прѣе съ дигане на рѣка дневния редъ и гласува двѣриче на правителството съ 418 срѣщу 66 гласа.

Конфискувана руска захаръ. Ню-Йоркъ. Съобщение на агенцията Райтеръ. Властитѣ конфискуваха 10,000 тона захаръ, купена и складирана отъ руското правителство прѣди революцията. Тая захаръ щѣла да бжде продадена, за да се намали липсата отъ захаръ въ страната.

Франция за рускитѣ войски. Бернъ. Споредъ положителенъ източникъ, 8-тѣхъ хиляди руси, намиращи се въ Франция, сѣ бждо изпратени насилствено за Солунъ. Остатъка отъ тѣхъ щѣлъ да бжде употребенъ за работница по шосетата.

Българи! Не забравяйте, че Добруджа е люлка на нашето отечество.

До устнето на Дунава нѣма мѣсто за чуждъ кракъ.

Г Л А С Ъ Т Ъ НА ДОБРУДЖАНЦЪ ТЪ.

София.

Министру Прѣдседателю, коице Прѣдседатели Народното събрание.

Съ тревѣтъ научихме отъ родния печатъ, че за сѣверна Добруджа съществуватъ дипломатически споръ. Заявяваме, че дипломатията не ще бжде въ състояние да откъсне розбата отъ своята майка. Ние се чувствуваме само българи и като такива ще живѣемъ, единни съ общото отечество — България. Който би дрѣзвалъ да повърне старото подгитиничество ще трѣбва да мине, като общъ народенъ врагъ, прѣзъ нашитѣ трунове и тѣхъ на нашитѣ жени и дѣда.

За жителатѣ на с. Карджиларъ, Мачинска Василъ Н. Георгиевъ.

София.

Министру Прѣдседателю, коице Прѣдседатели Народното събрание.

Ако допустимъ, Господинъ Прѣдседателю, въ връщането на ромѣнското владичество въ Добруджа, нѣма да има невяни. Когато нашия идеалъ е вече постигнатъ и олтари на човѣшкия умъ е отдавна олю-

рентъ за милитъ ни рожби, ние силемъ отъ възхище-
ние за родното ни четмо и писмо: Като така, по никой
начинъ ние нѣма да допустнемъ подлия и мръсепъ
власт да асимилира и удуши врождения борчески духъ
въ младитъ сръдца на поромъченитъ ни българчета
и окопчателното уничтожение на българщината въ До-
бруджа — страна българска и населена изключително
съ българи.

Най послѣ ще бъдемъ афоресани отъ гробовѣтъ на не-
устрашимитъ хилади български герои, които сложиха
жоститъ си за свѣтлата идея „обединена цѣлокупна
България“, ако ние не си изпълимъ дълга до край.

Прѣдседателъ на църковно-училищното
Настоятелство: (подп.) Василъ Поповъ

София.

Министру Прѣдседателя, копие
Прѣдседателю Народното събрание.

Четохме извѣстията Ви, Господице Прѣдседа-
телю, направени въ Народ. събрание на 31 октомври
по поводъ на които дължимъ да Ви заявимъ слѣдното:

Ние, които съ най-голяма радостъ докахаме бъл-
гарския неустрашимъ левъ да ни дари истинската сво-
бода и прага народни по никой начинъ нѣма да допу-
стнемъ откъсването на „коридора“ отъ Царство Бъл-
гария и съ оръжие, заедно съ нашия войникъ, ще се
биемъ до край за запазването на нашата националностъ
и роденъ край. Правата ни и истинска кауза, ако не
бъде разрешена въ наша полза отъ вѣднѣ трѣбва,
то Богъ ще ни помогне и ние на край ще бъдемъ по-
бѣдителитъ, защото не искаме икономическо завладя-
ване, а национално обединение.

Да живѣе обединена цѣлокупна България, царятъ
и армията ни!

За повече отъ 300 души население отъ с. Ка-
менка, Мачинско.

Прѣдседателъ, А. С. Петуховъ.
Секретаръ: А. Михайловъ.

София.

Министру Прѣдседателя,
Прѣдседателю Народното събрание.

Споръ за Добруджа не трѣбва да има. Искане да
бъде присъединена къмъ общото ни отечество — Бъл-
гария. Рѣшени сме съ оръжие да бранимъ свободата
на нашата родина отъ всѣко чуждо посѣтителство. Кой-
то оспорва нашитъ права върху южната на първото
българско царство, земята на Аспаруха и Добротича, е
нашъ врагъ.

Народенъ комитетъ въ с. Башкьой.
Прѣдседателъ: Крайчо Костовъ.

София.

Прѣдседателю на Народното събрание.

Ние заявихме много пжти вече и заявяваме пакъ
нашитъ непоколебими желання и рѣшения. Искане при-
съединението на пѣла Добруджа до устието на Дунавъ
живъ България; рѣшени сме да защитимъ съ всички
срѣдства нашия роденъ вѣтъ отъ войско чуждо посѣ-
тителство и да не допустнемъ никое чуждо посѣтителство
и да не допустнемъ никое чуждо владичество да тъпче
свещенитъ гробове на хилади доблестни български си-
нове, сложили геройски своитъ кости за нашето осво-
бождение.

Добруджа, родината на Стефанъ Караджа, люлка-
та на първото българско царство, земята на Аспаруха,
Симеона, Иванъ Асѣна и Добротича, огнището на бъл-
гарската народна просвѣта въ първитъ дни на нашето
възраждане.

Надѣемъ се, че народното прѣдставителство зае-
дно съ българското правителство, ще употреби всички
усилия и срѣдства, за да се осъществи нашето жела-
ние, изказано отъ 648 жители

с. Чивеаи, Бабадашко, 20 XI. 1917 г.

Тричленъ комисия:

Прѣдседателъ: Георгиевъ.

Членове: Г. Василевъ и В. Стефановъ

Училищно църковно настоятелство:

Прѣдседателъ: И. Савовъ.

Членове Д. Стефановъ и Ал. Николовъ.

София.

Министру Прѣдседателя,
Прѣдседателю Народното събрание.

Споръ за Добруджа не трѣбва да има. Ние иска-
ме нашия роденъ край да се присъедини къмъ Бъл-
гария и сме рѣшени да не допустнемъ никое чуждо
владичество туку.

с. Еникьой, Тулчанска околия.

Прѣдседателъ на тричл. комисия: Д. Стояновъ.

София.

Министру прѣдседателя, копие Прѣд-
седателю Народното събрание.

Добруджа трѣбва да остане за винаги българска.
Обявете присъединяването ѝ къмъ общото ни отечество
— България. Нѣма да допустнемъ връщането на ро-
мънското владичество въ нашия роденъ вѣтъ.

Держателъ Добруджанското население е готово да
даде всички жертви за свободата си.

Народенъ комитетъ въ с. Еникьой,
Тулчанска околия.

Прѣдседателъ: Иванчо Козаровъ.

София.

Министру Прѣдседателя
Прѣдседателю Народното събрание.

Добруджа трѣбва да остане за винаги българска.
Който ни оспорва това, не е нашъ приятелъ. Ще се
боримъ съ всички срѣдства, ще пожертвуваме живота
и имота си, но нѣма да пустинемъ да се върне ромън-
ската власт въ нашия роденъ край.

Да живѣе свободна Добруджа! Да живѣе обеди-
ненъ България!

Народенъ комитетъ въ с. Хаджиларъ,
Тулчанска околия.

Прѣдседателъ: Гочо Станчевъ.

София.

Министру Прѣдседателя,
Прѣдседателю Народното събрание.

Съ освобождението ни отъ славнитъ български
войски, почувствавахме се напълно възродени. Сега, ко-
гато се рѣшава съдбата на родината ни вѣтъ, мощно из-
дигаеме гласъ за присъединението на Добруджа къмъ
цѣлокупна България, че сме непоколебимо рѣшени да
не допустнемъ владичеството на ромънското иго.

За жителитъ на с. Саржкьой

Прѣдседателъ: Ф. С. Капуска

София.

Министру Прѣдседателя,
Прѣдседателю Народното събрание.

Селанитъ отъ с. Караманьой, Бабадашка околия,
познаватъ тежкото ромънско иго и не биха допустнали
да се върне то върху българска Добруджа, люл-
ката на България, освободена съ кръвта на толкова
сложни български синове. Надѣваме се, че българското
правителство ще направи всичко, щото нашиятъ край
да бъде нераздѣлна частъ отъ цѣлокупна велика Бъл-
гария.

За двѣ хилядно българско население,

Кметъ С. Тодоровъ.

Прѣдседателъ на Черковно училищ.
настоятелство: Б. Стояновъ.

София.

Прѣдседателю Народното събрание.

Слѣдъ 40 годишентъ робски животъ, грѣйна най-
послѣ зората на нашето освобождение. За дипломатитъ
може да има споръ за Добруджа, по за насъ тоя въ-
просъ е разрѣшенъ още съ стѣпането на първия бъл-
гарски войникъ на тая земя. Добруджа е българска,
такава и трѣбва да си остане за винаги. Заявяваме,
че ще се боримъ съ всички срѣдства срѣщу когото и
да било, който би се опиталъ отново да ни наложи
тежкитъ рамънски вериги.

За населението на с. Армутли,

Прѣдседателъ Черк.-уч. настоятелство Г. Петковъ.

Общ. кметъ: Н. Петковъ

София.

Министру Прѣдседателя.

Съ дълбока скръбъ прочетохме извѣстията Ви
въ Народното събрание по бъдещето на нашия край.
Споръ въ главитъ на дипломатитъ за нашата хубава
земя може да има, но въ нашиятъ сръдца той не съ-
ществува. 40 години тагувахме за майка — България
и сега, когато тя ни е обхващала въ своитъ гърди, ние
не искаме никога да се дѣлимъ отъ нея. Надѣваме се,
че ще употребите послѣдни усилия за доизгарване за
почватото дѣло до щастливъ край. Заявяваме, че ще се
боримъ съ всички срѣдства и противъ всѣчки, които
желаятъ новото ни робство.

За населението на с. Армутли,

Прѣдседателъ на Черк.-уч. наст-ство: Г. Петковъ

Общ. Кметъ: Н. Петковъ.

София.

Министру Прѣдседателя,
Копие Прѣдседателя Народното събрание.

По поводъ направенитъ въ Народното събрание
извѣстия за съдбата на нашата много страдална До-
бруджа ние жителитъ на с. Николидежъ, Исакчанско,
заявяваме че сме рѣшени твърдо и непоколебимо да
пазимъ и недопустимъ откъсването на нашия роденъ
край отъ майка България и молимъ вѣстипричеството,
г-нъ Прѣдседателю, да защититъ нашата права кауза
прѣдъ общесръдската дипломатия да не допустне за въ
бъдеще повръщането ни на ромънското или каквото и
да било чуждо владичество.

За Черковно-училищното настоятелство и за 300 души
селани, Общ. кметъ: В. Славковъ.

София.

Прѣдседателю Народното събрание

Дълбоко трогнати отъ жестоката съдба по отно-
шение свещената ни родина — Добруджа, се обръща-
ме къмъ Васъ, г-нъ Прѣдседателю, ние жителитъ на с.
Конгасъ — чистокръвни българи, съ моля да не ща-
дите както Вие, тъй и цѣлото народно прѣдставителство
трудитъ си, а да се застъпите за правата кауза „При-
съединяването на пѣлата Добруджа до устието на Ду-
нава къмъ царство България“!

Прѣдпочитаме всичко друго, но не и да бъдемъ
наново откъснати отъ нашата завѣтна мечта „При-

съединяването Добруджа, люлката на първото българско
царство, къмъ нашето мило и незабравимо отечество
България. Ние до сега всичко търпѣхме, подхранвани
отъ надеждата за свѣтлото бъдеще понасяхме и най-
должитъ и нечовѣшки третирания — обаче, сега кога-
то виждаме, че се заговори наново за повръщането ни
подъ ромънски режимъ, Ви молимъ, да изтъкнете прѣдъ
хуманата и християнска Европа, че ако останемъ наново
подъ чуждо иго въ скоро вѣрне ще бъдатъ зрители,
пакъ да се лѣятъ кърви по тѣхъ славни добруджански
поля.

За двѣ хилядно население въ село Конгасъ,
Бабадашко.

Прѣдседателъ на Конгаски Народенъ Комитетъ:
Стоянъ х. Николовъ.

Секретаръ: Н. Гавриловъ.

София.

Министру Прѣдседателя.

Съ дълбока горестъ въ душата си прочетохме па-
сажъ въ официозъ „Народни Права“ бр. 252 за извъ-
нението Ви, направени въ Народното събрание на 31
октомври т. г., че и сега съществува дипломатически
споръ върху бъдещата съдба на добруджанския кори-
доръ (сѣверна Добруджа) и като че ли тя, люлката на
първото българско царство, родината на Стефанъ, Ка-
раджата и огнището на народната просвѣта въ днитъ
на нашето възраждане е станала размишна монета за
уравняване на Балканското равновѣсие и е просто едно
географическо понятие, удобно за постигане на дипло-
матическитъ компромиси. Нѣма да се намѣри нито единъ
българинъ добруджанецъ вели и конгасецъ, който да
се съгласи да остане наново подъ ромънско иго! Ние
сме твърдо рѣшени да отстояваме, както сме и отстоя-
ваме тази борба.

Сѣверна Добруджа трѣбва да бъде присъединена
къмъ царство България, това е най-голямото земно бла-
женство на населението отъ селото.

За двѣ хилядно население въ с. Конгасъ, Ба-
бадашко.

Прѣдседателъ Конгаския Народенъ Комитетъ:

Стоянъ х. Николовъ.

Секретаръ: П. Гавриловъ.

София

Министру Прѣдседателя, копие

Прѣдседателю Народното събрание.

Извънната ни свобода съ кръвта на падалитъ
герои въ Добруджа за насъ е сѣлца, затова жителитъ
на с. Налбантъ, Тулчанско, искаме присъединява-
нето на вѣлната Добруджа къмъ България и по никой
начинъ да не се допустне върщането на ромънското
владичество въ милата ни родина.

Да живѣе обединена България.

Налбантски народенъ комитетъ,

Прѣдседателъ Епчо Д. Стояновъ.

София

Министру Прѣдседателя, копие

Прѣдседателю Народното събрание.

Понеже схващаме, че войната вече влоши къмъ
своя край и подлага за разрѣшение на капиталния
въпросъ за очертване границата на всички народ-
ности, то ние жителитъ отъ село Жижилъ, Мачинска
околия, бързаме да отправимъ нашитъ най-настоятелни
молби, да останемъ и за въ бъдеще въ прѣдѣлитъ на
Българското Царство, радвайки се на либералнитъ за-
кони и прѣдпостави, съ които сме надарени до сега,
като сме съ непоколебимото рѣшение да не допуст-
немъ върщането на ромънското владичество, за да
бъдемъ наново тероризирани отъ реакционнитъ и бла-
госклонни само за чуждъ ромънски законъ.

За жителитъ на село Жижилъ,

Кметъ: Гица А. Хоринчано.

София.

Министру Прѣдседателя.

Прѣдседателю Народното събрание.

Отъ извѣстията Ви направено на 31 т. м. въ
Народното събрание, жителитъ отъ с. Сарж Юртъ,
Кюстенджанско, останахме като грѣмнати, че дарената
ни свобода отъ храбрата българска армия се оспор-
вала още. Значи, пакъ могатъ да настѣпатъ за насъ
черни дни. Но ние високо заявяваме, че сме непоко-
лежимо рѣшени да не допустнемъ никога връщането
на ромънското владичество въ нашия роденъ вѣтъ и
че искаме най-настоятелно присъединението на Добруд-
жа къмъ майка България.

Ето защо къмъ Васъ, Г-нъ Прѣдседателю, съ обръ-
нати погледите ни, че ще доискарате почватото осво-
бодително дѣло до край и че нашата вѣтъ ще стане
нераздѣлна частъ отъ общото дѣло — България.

За населението на с. Сарж Юртъ,

Прѣдседателъ на Черковно-училищ. настоятелство,

Кметъ: И. Кочковъ.

за Касеръ: Георги Кочковъ.

София

Министру Прѣдседателя, копие

Прѣдседателю Народното събрание.

Макаръ и не отдавна заявихме подъ режима на
България, ний добръ изпитахме и разбрахме българ-
ската управа, колто си своитъ добри страни далечъ
нава тая на Ромъния.

Ние не можемъ да се помиримъ съ мисълта, че
нашия край отново би станалъ подъ модерното ромън-

ско иго. Ето защо днес, когато ще се решава съдбата на тази част български катъ, мощно издигаме глас за присъединяването на Добруджа към България и сме готови да жертвуваме всичко за пълното национално обединение.

Прѣседател на Сарикойскотъ черков. учил.
настоятелство Иванъ Назаровъ.

София.

Министру Прѣседателю.

Селенитѣ на с. Зебилъ, Бабадашка околия, следъ като узнахме отъ вѣстникѣтѣ, че въ Народното Сѣбрание е ставало въпросъ, че има дипломатически споръ за добруджанския коридоръ, се събрахме да развѣнчимъ мисли по тоя отъ голѣмо значение за насъ въпросъ. Като взехме прѣдъ видъ: 1) Че населението въ с. Зебилъ, тъй и въ цялата околия е въ голѣмото си болшинство чисто българско; 2) Че изъ сръдцата на нашия катъ, дѣто отъ турско врѣме още българскитѣ училци и читалища даваха просвѣта на малки и голѣми, сѣ израсли български дѣцки и дѣвчи, които дадоха живота си за политическата ни свобода; 3) Че следъ 40 години отъ какъ ни бѣ патрлено грозното ромънско робство, прѣживни въ надежда, че ще доде денъ и ний да се ползуваме съ оная свобода на сѣнароднитѣ си отъ Свободна България, дочакахме да посрѣннемъ съ сѣлзи отъ радостъ храбритѣ български войници, които не поскупиха живота си за политическото ни освобождение.

Заявяваме Ви Господинъ Министре, че настоятелно искаме вашето застъпничество за присъединяването на Добруджа къмъ България и че непоколебимо сме рѣшени да не допустимъ възраждането на омразното нахъ ромънско владичество въ нашия роденъ край.

За жителитѣ на с. Зебилъ, Прѣседателъ на тричленна комисия: Игнатъ Т. Игнатовъ.

Хроника

Единъ покъртителенъ прѣвѣтъ.

Бабадагъ.

Централния Добруджански Народенъ Сѣбѣтъ.

Вашето рѣшение да изпремъ всички до единъ на огнищата си за пълното обединение на цяла Добруджа къмъ майка България ни трогва и смѣ готови да ви подкрепимъ съ всичко, съ което разполагаме. Непочтена работа е да се възнаграждаватъ изменитѣтѣ и подлецитѣ за наша смѣтка, а героитѣ на общото дѣло да се онеправдаватъ. Да живѣе цялостна България, заедно съ вѣлната Добруджа!!

Петъръ Ивановъ, С. Таневъ, С. Плосковъ, В. Тодоровъ, Ю. К. Тодовъ, В. Алавакхъ, Кириловъ, Георги Шахановъ, М. Стефановъ, Тома Георгиевъ, Ил. Стояновъ, отъ гр. Ст. Загора.

Б. Р. Насъ ни трогва факта, че между подписавшитѣ фигуриратъ имена на познати намъ разници отъ виналото.

Ромънскитѣ банкноти. Министерството на финанситѣ съ окръжно съобщава, че запрѣщението дарку ладията на ромънскитѣ банкноти и развѣнни сребърни и никелови монети не се отнася за оная частъ на Добруджа, въ която циркулиратъ банкнотитѣ на Банжа Женераля Романа.

Благодарностъ. Черковно-Училищното Настоятелство въ с. Гречи, Мачинска околия, изказва своата голѣма благодарностъ на Началника на 4 та Прѣславска Дивизия, Господинъ Генералъ-Лейтенантъ Киселовъ, който, като патронъ на училището въ с. Гречи, при посѣщението на 12 Ноември т. г. подарилъ сумата 50 лева за бѣднитѣ ученици.

Тази щедростъ отъ страна на Господинъ Генерала прѣдизвикалъ въторгъ въ сръдцата на дѣцата и училцие у родителитѣ.

Благодарностъ. Тестемелското Черковно Училищно Настоятелство, Коджешко, благодарни на г. Подпоручикъ Вояджиевъ отъ 24 артежерийски полкъ за направения отъ него подарѣкъ на новооткритото народно училище въ това село „Отецъ Паисий“.

За учителитѣ. Министерството на финанситѣ се е съгласило щото всички учители, които сѣ били на служба прѣзъ 1914/15 год. и назначени прѣзъ учебната 1915/16 год., било съ заповѣдъ, или постановление при обявяването на мобилизацията, но не успѣли да заематъ длъжността си, ще се считатъ заварени на длъжностъ и ще получаватъ опредѣлената имъ заплата.

За сирацитѣ. Министерството на просвѣтата по желане на фонда за сирацитѣ е поискало отъ директоритѣ на сръднитѣ училища да му прѣдставятъ списъцитѣ на ония ученици и ученици, сираци отъ войната, които по бѣдностъ не могатъ да продължатъ образованието си. За тѣзи сираци фондътъ ще прѣдвиди стипендии за идната година за слѣждане въ професионални или технически училища.

Работническитѣ застраховки. Въ министерството на търговията е вече приготвенъ законопроектъ за работническитѣ застраховки, който тия дни ще бѣде внесенъ въ министерския сѣбѣтъ на одобрение.

Спестяванията. Капиталътъ на спестовнитѣ каси при пошитѣ е билъ на 31 октомври 196,043,506 лв. Отъ началото на ноември до сега сѣ постъпили 7,000,000 лв.

Неправна. Въ мартиролога на отвлѣченитѣ българи отъ Кюстенджа е пропуснато да се отбѣлжи и отвлѣчени отъ ромънскитѣ власти Теологъ Димитровъ, 36 годишенъ, търговецъ.

ПОСЛѢДЕНЪ ЧАСЪ

Лѣвинъ отправилъ до войницитѣ и морациитѣ отъ руската армия една телеграфическа заповѣдъ, съ която имъ съобщава че сѣбѣта на народнитѣ комисари заповѣдалъ на 20 ноември на главнокомандующия гене

ралъ Духовинъ да прѣдложи примирие на всички воюващи. Духовинъ не отговорилъ до вечерта на другия денъ. По заповѣдъ на сѣбѣта на народнитѣ комисари, Ленинъ поискалъ обяснение отъ Духовинъ и понеже послѣдния отговорилъ уклончиво, заповѣдано му било да започне веднага прѣговори за примирие. Тогава Духовинъ отказалъ категорично да изстъпи заповѣдта, следъ, което сѣбѣта на народнитѣ комисари уволнилъ Духовинъ и назначилъ на негово мѣсто за главнокомандующъ Криленко. Изглежда, че Духовинъ ще откаже да прѣдаде главното командване на Криленко.

Криленко е вече замѣнялъ за фронта за да посеме командването и ръководенето прѣговоритѣ за примирие. Дали той ще успѣе да се наложи, е въпросъ на нѣколко прѣдстоащи дни.

7 АВСТРИЙСКИ ВОЕНЕНЪ ЗАЕМЪ

5 1/2% държавенъ заемъ по 92'50 кроне:
освободенъ отъ налози
1/2% държ. съкровищни бонове по 94'50 кроне:
освободенъ отъ налози

Подписчикътъ получава 1/2 възнаграждение освѣтъ това, при почитаеми държавенъ заемъ — едномѣсечно лихвено възнаграждение.

Държавниятъ заемъ ще бѣде изплатенъ прѣзъ годинитѣ 1923 до 1957 чрѣзъ погашение.

Държавнитѣ съкровищни бонове ще бѣдатъ изплатени на 1 августъ 1926 год.

Подписката продължава отъ 5 ноември до 3 декември 1917 година.

3-10.

ОБЯВЛЕНИЯ

Книженъ Складъ на фонда „ДОВРУДЖА“

Учебници:

1. Пукваръ и първа читанка отъ И. Самарджиевъ
2. М. Влайковъ
3. Читанки за II и III отдѣл. отъ Г. Валтаджиевъ
4. за II, III и IV отдѣл. отъ Т. и М. Влайковъ
5. Сѣмѣтани за II, III и IV отдѣл. отъ А. Борлаковъ
6. Отечествознание за III отдѣл. отъ Ал. Йордановъ
7. за III и IV отдѣл. отъ М. Влайковъ
8. Природознание за III и IV отдѣл. отъ А. Борлаковъ
9. Язиковни упражнения за II отдѣл. отъ Карагюлевъ
10. Българска история за III класъ отъ Ив. Пастуковъ

Ръководства за учители

1. Практиката на прѣзъ I и II учебна година отъ д-ръ В. Мановъ
2. Сборникъ за дѣтски забави, н. I и II отъ Д. Войчевъ
3. Практиката на природознание въ III отдѣл. отъ А. Борлаковъ и Юрд. Савовъ
4. Утра и вечеринки отъ Ив. Андрейчинъ

Дѣтско четиво

1. Сл. „Звѣздица“ — отдѣлни книжки. 2) Библиотекъ „Дѣдови и бабини приказки“. 3) Сл. „Дѣтска радостъ“ — отдѣлни книжки.

Канцеларски и ученически потреби

Дневници съ материали книги. Училищни бюджетни бланки. Приходни, разходни и кванталционни книги. Разни видове тетрадки, моливи, пера, мастила, пликони и др. Разни формуляри и бланки за общинскитѣ и войсковитѣ канцеларии.

Книжоветѣ на народнитѣ дѣвчи, портретитѣ на цари и ц.

РОДИТЕЛИ И УЧИТЕЛИ

абонирайте дѣцата си на новото дѣтско иллюстрирано списание „БЪЛГАРЧЕ“ Излъже отъ печатъ и ще се разпраша кн. I съ избрано и поучително съдържание: 1) Пѣсенъ на българчето, стихъ отъ В. Стояновъ; 2) Малката героиня, разказъ съ 3 картини; 3) Любовь къмъ отечеството, съ карта на сегашнитѣ граници на България; 4) Добруджа стихъ отъ Л. Бобевски, съ картини жители отъ добруджанско; 5) Мамо, дѣ тати? разказъ; 6) Г. С. Раковски. биография съ портретъ; 7) Земетреса въ София; 8) Народна пѣсенъ: за лошо майка не учи; 9) Гатанки и пословици; 10) За смъртта на Царица Елеопора, писмо съ картина, гроба при с. Бозна. Списанието е достъпно за основнитѣ ученици и прогимназиститѣ. Абон. 4 л. Отъ II кн. се изпраша и календарътъ за 1918 год. Всячко се изпраша до Б. А. Божукаровъ, печатаръ, издатель на сп. София, Раковска 90. Умоляватъ се г. г. учителитѣ да явятъ съ пощ. карта по колко кн. да имъ се изпрашатъ.

Добруджанци, пазете се отъ прѣдатели и шпиони. Пазете се отъ ония, които услужватъ за враговетѣ на нашия избрѣнъ четворенъ съюзъ!

ОБЯВЛЕНИЕ

ВѢСТНИКАРСКАТА АГЕНЦИЯ

КУРИЕРЪ

НА

ХРИСТО В. КАЛОЯНОВЪ — ДИМОТИКА.

Приема обявления, реклами, годѣжни и свадбени извѣстия, сѣбрѣни вѣсти, нападки, благодарности и други подобни за в. „Добруджа“.

Записва абонати за в. „Добруджа“

Ново разписание на паракоситѣ.

Отъ 1 октомври паракоситѣ отъ Браила за нагорѣ трѣгватъ въ понеделникъ, вторникъ, четвъртъкъ и сѣбота въ 7 часа сутриньта.

Отъ 15 октомври между Браила и Букурещъ ще циркулира само единъ трепъ, който ще трѣгва отъ Браила въ 5 ч. сутринъ, а отъ Букурещъ за Браила въ 12 ч. на обѣдъ.